

Warm de winter door

Actie brandhout winter 2020 - 2021

ZÓ BLIJ MET BRANDHOUT

Beste donateur,

Het is voor ons verbazingwekkend hoe brandhout het leven van gezinnen kan veranderen en mensen weer hoop en vertrouwen in de toekomst kan geven.

Samen met de plaatselijke kerken en vele vrijwilligers hebben we 1.598 arme gezinnen van brandhout of briketten kunnen voorzien. Dat zijn 360 gezinnen meer dan vorig jaar! In Armenië hebben we 63 gezinnen geholpen die ten gevolge van de oorlog uit Artsakh (Nagorno Karabach) moesten vluchten en niets mee konden nemen. Deze gezinnen kregen elk een nieuwe kachel en briketten.

Het brandhout, de briketten en de kachels waren een ongelooflijk groot geschenk voor deze mensen. Velen hebben het zelfs als een godsgeschenk ervaren en dankten Hem voor zoveel lieve en zorgzame mensen die omzien naar hen en willen helpen.

Namens alle mensen die door uw bijdrage warmte hebben ontvangen zeggen wij u hartelijk dank!!

Ds. Egbert van Beesten

Hartverwarmend!

De winters in Moldavië en Armenië zijn vreselijk koud. Om te voorkomen dat er op grote schaal ontbossing plaats vindt, is het sprokkelen van hout verboden. Brandhout moet gekocht worden bij officiële handelaren. Met name bejaarden en eenoudergezinnen hebben daar geen geld voor - armoede en kou lijden gaat vaak samen.

Om nog enigszins warm te blijven, liggen mensen hele dagen in bed met zoveel mogelijk kleren aan. Echter soms helpt zelfs dat niet. Elk jaar horen we op het nieuws dat er mensen met bevroren ledematen in het ziekenhuis moeten worden behandeld en dat er mensen doodvriezen van de kou.

Naast het verstrekken van voedselpakketten is het geven van brandhout aan arme gezinnen in veel gevallen van levensbelang. De vrijgevigheid van donateurs stelde Mensenkinderen in staat om 1.238 arme gezinnen te voorzien van brandstof voor de houtkachel. Hartverwarmend!

Mooie berichten uit Moldavië

Het houtproject was en zal tot grote zegen zijn voor arme gezinnen in Moldavië. Vooral tijdens deze quarantaineperiode, waarin veel mensen in Moldavië hun baan zijn kwijtgeraakt en als gevolg daarvan de grootste moeite hebben om in hun dagelijkse behoeften te voorzien. Het brandhoutproject kwam ten goede aan sociaal kwetsbare gezinnen en eenzame ouderen die worstelden met een klein pensioen van € 42. We zagen veel van de begunstigden hout sprokkelen om hun huis mee te verwarmen. We zagen ogen die gevuld waren met tranen van blijdschap. Het Woord van God werd verkondigd en we spraken over de liefde van de Heer. Door dit project zagen mensen dat God hen niet is vergeten en ze zien ze de zorg van de Allerhoogste.

Baard scheren en wassen als voorwaarde

De impact die dit project op het leven van deze man heeft, wil ik met u delen. Hij woont alleen in dit oude, vervallen huis. Het huis verkeert in erbarmelijke staat en er zitten geen ruiten meer in de vensters.

Nichifor leefde als een dakloze man: Hij kon geen vuur maken, hij waste zich niet, hij was vuil en droeg een onverzorgde baard. Hij sliep in zijn kleren, omdat hij zijn huis niet kon verwarmen. De maatschappelijk werker plaatste hem op de lijst van begunstigden onder één voorwaarde: Hij zou hout krijgen, als hij zijn baard zou verzorgen en zich zou wassen en zijn vensters ergens mee zou bedekken.

Ik was enorm verbaasd, toen ik bij hem langsging met het hout. Hij had zich geschoren, gewassen en de vensters bedekt met folie. De burgemeester van het dorp vertelde dat hij al jarenlang had geprobeerd Nichifor te motiveren voor zichzelf te zorgen, maar het was hem niet gelukt. Hij was verbaasd over de impact die dit geschenk (het brandhout) had. Natuurlijk vertelden we Nichifor ook over het Woord van God en we blijven voor hem bidden.

Hartelijk dank voor dit project, dat een gezegend instrument is om de genade en liefde van God te laten zien. Met dit project kunnen we veel hoop brengen bij mensen die ontmoedigd en moedeloos zijn. God zegene u.

Bedankbrief van Svetlana

Ik, Svetlana, wil u bedanken voor de hulp die u ons hebt geboden; Ik bedoel in het bijzonder het brandhout dat bij ons werd gebracht, om het koude winterseizoen te overleven. Het zal mij enorm helpen, aangezien ik 3 jonge kinderen grootbreng. Ik dank u nogmaals.

Geen geld voor brandhout en een dag later ontving ze het toch

Natalia is 31 jaar oud en woont in het dorp Cobîlea, in het district Șoldănești. Natalia, samen met haar zus en broer werden op jonge leeftijd wees, toen hun ouders omkwamen bij een auto-ongeluk. Alle drie de kinderen kwamen in verschillende gezinnen terecht. Natalia kwam bij haar adoptiegezin toen ze 15 jaar oud was en ze werd meteen hard aan het werk gezet om voor hun dieren te zorgen. Elke dag bracht ze de koeien naar het veld om te grazen en zelf had ze vaak honger, omdat ze door het gezin niet beloond werd voor haar werk. Tot haar 18e jaar woonde ze in dit gezin en dankzij een voogdijproject kwam ze terecht in het gezin van een herder in Șoldănești.

Ze mocht ook deelnemen aan een project dat werd gefinancierd door een Amerikaanse sponsor, die voor haar een huis kocht in het dorp Cobîlea. Het huis is oud en er moet veel aan worden gerepareerd, dus al het geld dat Natalia verdient, investeert ze in de reparatie van het huis.

Natalia heeft niet gestudeerd en werkt als eenvoudige werkster in het huishouden van de eigenaresse van de dorpswinkel. Ze voert de dieren, waaronder vogels, steekt het vuur in de kachel aan en doet andere huishoudelijk taken. Ze verdient er niet veel geld mee en ze gebruikt dit geld voor haar levensonderhoud en de reparaties aan haar huis.

Natalia houdt bij haar huis ook varkens en verdient daarmee een klein inkomen. Natalia's broer stierf vorig jaar na een ongeluk, waarbij hij levend in de vlammen omkwam. Haar zus is alcoholiste en kan Natalia ook niet helpen.

Het hout dat ze ontving is Natalia tot grote zegen. Ze vertelde ons dat de plaatselijke boswachter haar hout had aangeboden, maar ze heeft hem moeten vertellen dat ze dit niet kon betalen. De volgende dag laadden we het hout uit bij haar poort en ze was er enorm blij mee.

Natalia staat heel open voor God en is ontvankelijk voor het evangelie. We hebben al een vriendschap opgebouwd en ze komt naar de samenkomst wanneer ze hiervoor wordt uitgenodigd. Bid dat Natalia Jezus in haar leven toelaat.

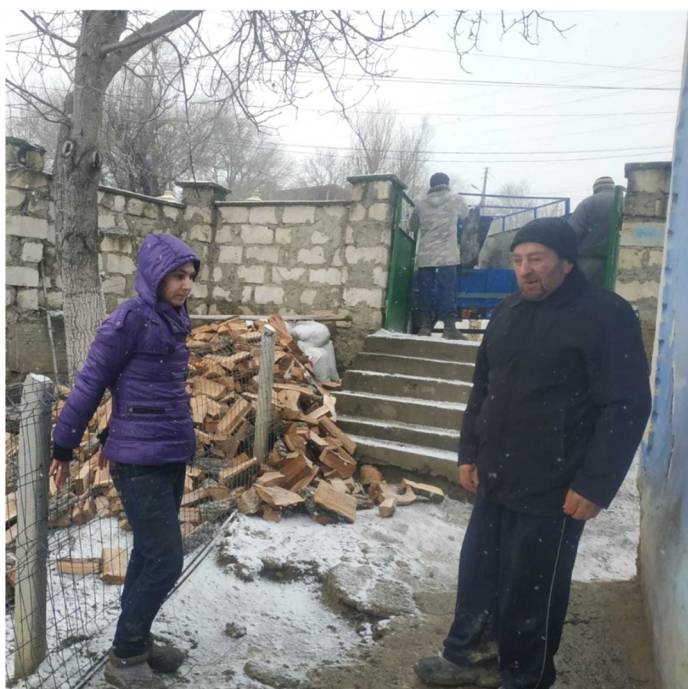
Bedrogen door de landeigenaar

Ala en haar man **Nicolai** voeden drie jongens op; Dumitru is de oudste en hij is 11 jaar, de tweede zoon is 6 jaar en de jongste is Matthew, hij is bijna 2 jaar oud.

Totdat de quarantaine begon werkte Nicolai in het buitenland om zijn gezin in hun dagelijkse behoeften te kunnen voorzien. Door de quarantaine mag Nicolai echter niet meer naar het buitenland om daar te gaan werken en moet hij hier in Moldavië werk zien te vinden. Vorig jaar zomer vond hij werk bij een landeigenaar, maar verdiende hier maar weinig en de laatste maanden ontving hij vrijwel geen salaris - de landeigenaar had hen bedrogen.

Omdat ze zelf geen huis hebben, wonen ze in het huis van Nicolai's grootmoeder en ze hebben er een paar reparaties aan uitgevoerd. Ze waren enorm blij met deze enorme hulp (het brandhout), waar ze enorm bij gebaat zijn, vooral in deze moeilijke tijden die ze als gezin doormaken.

Blindgeboren

Ivan werd geboren in 1970. Deze grootmoedige man werd geboren in een doorsneegezin in Coșernița. Hij is blindgeboren en bracht zijn kinderjaren en jeugd door in duisternis. Toen zijn ouders stierven, wilde hij niet alleen zijn in de duisternis en besloot een deel van zijn huis aan een getrouwde nicht en hun drie geweldige kinderen te geven.

Het leven was goed, totdat hen een vreselijk ongeluk overkwam; tijdens Pasen 2020 raakte door een kortsluiting het huis en alles dat erin was, in brand. Op dat moment waren de nicht en haar man bij een vriend op bezoek. Ivan bracht de kinderen, zonder ook maar een seconde te aarzelen, in veiligheid. Later die dag kwam zijn nicht weer thuis en vond alles in het huis volledig verbrand; alle kleding, meubels en alle andere spullen. De burens, die Ivan

kenden als een goede man met een groot hart, als iemand die altijd positief en optimistisch is, schoten hen te hulp met alles wat ze konden.

Die zomer viel midden in de coronapandemie. Ivans nicht en haar man deden erg hun best om wat geld te verdienen, maar slaagden er nauwelijks in het huis zodanig op te knappen dat het bewoonbaar zou worden, en ze hadden geen geld meer om brandhout te kopen om hun huis met te verwarmen. Ik arriveerde met dit prachtige, perfecte project. Ik zag tranen van vreugde en verbazing en kreeg natuurlijk veel woorden van dank. Het is voor ons als kerk belangrijk aanwezig te zijn in tijden van crisis, om het gevoel te geven dat God nabij is, om de zorg van onze liefdevolle hemelse Vader te delen. Bedankt dat u met ons samenwerkt om lichaam en ziel een beetje te verwarmen!!!

Indringende verhalen uit Armenië

Van onze partner Baru

De beschrijving van het brandhoutproject begonnen we (in november 2020) met de volgende zin: “De oorlog, die in september was begonnen, is tot een einde gekomen”. Wanneer en hoe weet je eigenlijk of de oorlog tot een einde is gekomen? Op dit moment denk ik dat het nooit voorbij is. Misschien zijn de explosies gestopt of we horen de geluiden van tanks en raketten niet meer. Misschien is er een document getekend. Maar is de oorlog werkelijk tot een einde gekomen...? Hieronder zullen we het erover hebben of de oorlog bij de gezinnen voorbij is met wie we in het kader van dit project hebben ontmoet.

Over het project

De levering van kachels en alternatieve brandstof in de vorm van briketten is een van de belangrijkste projecten die we samen met de Stichting Mensenkinderen hebben ontwikkeld. We voeren dit project samen met de gemeente Mets Parni in de provincie Lori uit. In de gemeente opereert een brikettenfabriek waar we briketten en kachels bestellen. De kachels zijn zo gemaakt dat er geen warmteverlies ontstaat. Ik wil nog melden dat de organisatie GIZ onlangs een groot onderzoek heeft gedaan en volgens de resultaten zijn de kachels, die in Mets Parni gemaakt worden, in de top 5 beste kachels beland dankzij hun effectiviteit en warmtebestendigheid.

Ditmaal hebben we het project na het einde van de oorlog tussen Artsach en Azerbeidzjan, die op 27 september 2020 was begonnen, gepresenteerd. We hebben met de burgemeester van Mets Parni, meneer Gagik Palyan, een voorbereidend gesprek gehad over het project. Hij heeft de situatie aan ons uitgelegd. Honderden gevluchte gezinnen, die in de provincie Lori onderdak hadden gevonden, hadden behalve andere noodzakelijke behoeften ook kachels nodig. We hebben de nodige berekeningen gedaan en hebben het project voorgesteld.

De nodige financiering voor 50 gezinnen kregen we aan het einde van december 2020. Na het wisselen van valuta kregen we de kans om 63 gezinnen in het project op te nemen. Alle gezinnen waren in de provincie Lori gesetteld, die door de oorlog vluchtelingen waren geworden. We hebben ook gezinnen in het project opgenomen waarin de vader van het gezin was overleden als gevolg van de oorlog en het gezin met moeilijkheden kampte. We hebben nauw samengewerkt met de regionale administratie van Lori. De regionale administratie heeft ons de lijst van gezinnen geleverd die hulpbehoevend waren. We zijn langs alle gezinnen gegaan en hebben ze van kachels en brandstof voorzien.

Kortom, er zijn 63 stuk kachels en 126 ton briketten gekocht. Het project is in fases uitgevoerd. De gezinnen hebben de briketten in delen ontvangen, zodat we iedereen tijdens de koude wintermaanden van brandstof konden voorzien. Dit jaar is er in Armenië zelfs in de maanden maart en begin april sneeuw gevallen, daarom was de uitvoering van dit project meer dan gepast.

De geur van oorlog en de geur van warmte

We hebben dit project ook in een moeilijke periode uitgevoerd. Armenië zat en zit nog steeds in een moeilijke en zware naoorlogse situatie. Elke dag komen we problemen tegen die de oorlog, een van de grootste tragedies van de mensheid, met zich mee heeft gebracht. En er komt geen einde aan. Er zal ook nooit een einde aan komen zolang er vermiste personen, gevangenen, daklozen, moeders, echtgenotes en kinderen die hun kind, man of vader missen, zijn.

Het is allemaal niet te bevatten voor de mensen. Is het niet mogelijk om gewoon met elkaar onder dezelfde zon te leven? Waarom doodt de mens een ander mens? Waarom brandt de mens het huis van een ander af? Waarom worden er mensen ontvoert en gekweld? En dan komt er een staakt-het-vuren... Juist, alleen een staakt-het-vuren, want in alle gezinnen die deel aan de oorlog hebben genomen, gaat de oorlog nog door.

Weet u, het is erg moeilijk om mensen met zoveel pijn en verdriet elke dag te ontmoeten en naar hun verhaal te luisteren. Zelfs hulp aanbieden wordt moeilijk. Je zet je eigen initiatief op een weegschaal met de pijn in de ziel die deze mens nu ondergaat. En voor geen een seconde wil je in zijn of haar schoenen staan. Het zijn gezinnen die werk hadden en hun eigen leven leidden tot ze opeens, op een dag, alles verloren en nu om hulp vragen... En tegelijkertijd besef je ook dat deze mensen nog een lange tijd steun nodig zullen hebben. Ze zullen nog een lange tijd wonden in hun ziel dragen en zullen nog een lange tijd met hoop leven: "we zullen weer terug naar ons huis gaan", "mijn zoon zal gevonden worden", "mijn man zal door de vijand worden vrijgelaten", "mijn vader is niet dood, hij zal nog terugkomen". En uiteindelijk is er maar een ding te zeggen: "God, mo-ge er geen oorlogen meer plaatsvinden..."

"De oorlog heeft een speciale geur": deze uitdrukking heb ik van mijn collega Haykuhi Melkonyan gehoord, toen ze met haar gedachten bij de honderden mensen zat met wie we elke dag in contact komen en die slachtoffers van de oorlog zijn. Juist, oorlog heeft een geur; de geur van een geëxplodeerde bom, de geur van warm bloed, de geur van een moeders traan, de geur van een vers graf. Maar als Armeense Christenen die trouw zijn aan Gods geboden en de Bijbel, beseffen we ook dat we het nu over het fysieke bestaan hebben. En inderdaad, het besef dat de ziel onsterfelijk is, redt duizenden moeders en vrouwen van krankzinnigheid. De zielen van de overleden jongens zijn onsterfelijk, maar hun families moeten nog op deze aarde leven. Ze moeten elke dag vechten, eten, warm blijven en hun kinderen opvoeden.

Weet u, tijdens de uitvoering van het project dachten we dat we zelfs geen foto's zouden kunnen maken. Begrijpt u, de oorlog is met een pijnlijke uitkomst geëindigd; we hebben veel levens en gebieden verloren en hebben nu veel vluchtelingen en gewonden. En dit project was juist voor deze mensen bedoeld. We kregen de lijst van de gemeente en begonnen met de bezoeken. Overal waren er gewonde soldaten, gezinnen van vermiste soldaten en vluchtelingen die alles hebben verloren. De paar tientallen foto's zullen een idee geven over de situatie... Beste sponsors en collega's van de stichting Mensenkinderen, het project is op tijd uitgevoerd en de gezinnen hebben de brandstof op tijd gekregen.

Boven hadden we het over de geur van de oorlog. Dit project heeft ook zijn geur; het is de geur van warmte. En deze warmte wordt door uw liefde voor de medemens overgedragen. Kortom, 63 gezinnen die gevlucht zijn, een soldaat hebben verloren, een gewonde thuis hebben of een gezinslid missen, zijn begunstigde van dit project geworden. Deze mensen zijn dankbaar, geduldig, vol hoop en sterk.

Gezin van Armenuhi Maryan

We hebben Hayk bij de foto van zijn vader gefotografeerd. Hayk is 7 jaar. Hij is een slimme jongen en helpt zijn moeder en twee zussen. Hij mist zijn vader. Gevorg is op 43-jarige leeftijd in Artsach overleden. Zijn foto staat op de piano die van Gevorg s' z'n zus was geweest. Haar naam was Meri. Ze was 13 toen ze door de aardbeving van 1988 onder het puin was gevonden. Ze hadden Gevorg gevonden en gered, maar Meri overleed. Gevorg was zo zorgzaam voor het graf van zijn zus. Hij voelde zich schuldig dat zijn zus het niet had gered.

Na de aardbeving hebben ze 30 jaar in een wagon huisje geleefd. Gevorg zou een huis voor zijn gezin bouwen; hij had al een kamer gemaakt. Nu geeft zijn foto op de piano kracht aan zijn zoon. "Mijn vader kon alles. Hij kan ook terugkomen": Hayk bidt altijd met veel hoop.

Hayk woont nu bij zijn opa en oma in Armenië.

Familie Grigoryan

Op 3 april 2020 zijn we in het dorp Shirakamut in de provincie Lori geweest. Trouwens, het dorp Shirakamut, dat voorheen Nalband genoemd werd, was het epicentrum van de verwoestende aardbeving in 1988. In het dorp Shirakamut hebben we de familie Grigoryan bezocht. De familie bestaat uit 6 leden. Oma Ovsanna (58 jaar) woont met haar zoon Mher (35), zijn vrouw Christine (33) en de drie minderjarige kinderen samen. Mher is op 10 oktober 2020 vrijwillig naar het front gegaan en op zijn verjaardag, op 22 oktober, is hij vanwege een schotwond aan zijn borst naar Armenië verplaatst. Het oudste kind van het gezin, de 10-jarige Ashot, zit in de 4e klas. Zijn zus Luiza zit in de 3e klas. En het jongste lid van het gezin is nog maar 4 maanden.

De familie Grigoryan heeft 2 ton briketten en een kachel gekregen, wat erg belangrijk voor hen was. Ze hadden wel een kachel, maar ze konden niet voor brandstof betalen. En tevens verwarmde hun oude kachel het huis

niet goed. Toen ze de briketten kregen, heeft Ashot een paar briketten in hun oude kachel gegooit als experiment en we kunnen u verzekeren dat we zelf getuigen waren over de resultaten. Beste vrienden, we zijn u dankbaar dat u een warme omgeving voor dit gezin heeft gezorgd.

De familie Ghukasyan

De vrijwilligerster poseert met dit door de oorlog getroffen gezin. Vader Rafik ligt met zware verwondingen in het ziekenhuis. Dochter Sonja is blij met de briketten en kachel en heeft een dankbrief geschreven.

Fotoverslag van het brandhoutproject in Albanië

**Bedankt voor
uw steun!**